

Μοναχός Ιερόθεος Καυσοκαλυβίτης (1886- 13 Μαΐου 1968) (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ierotheos Kausokalivitis

Γέροντας Ιερόθεος Καυσοκαλυβίτης, ο σεβάσμιος και αγαπητός “παπουλάκης”

Κατά κόσμον ονομαζόταν Δημήτριος Κακούνης του Γεωργίου και της Αικατερίνης. Από το Καστρί Λακωνίας, όπου γεννήθηκε το 1886, νέος ξενιτεύθηκε στην Αμερική, μαζί με τον αδελφό του, για να εργασθούν και να βοηθήσουν την οικογένεια τους. Όταν κάποτε θέλησαν να πάνε σ’ ένα θέατρο για να ψυχαγωγηθούν, βλέπουν θίασο δαιμόνων να χορεύουν και να γκρεμίζουν νέους στην απώλεια. Εντυπωσιάσθηκαν, τρομοκρατήθηκαν και αποφάσισαν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους και ν’ ακολουθήσουν τον μοναχισμό.

Kausokalivia

Τα Καυσοκαλύβια

Ο αδελφός του πήγε στη σκήτη της Μικράς Αγίας Άννης και από εκεί στη μονή Γρηγορίου, της οποίας έγινε και καλός ηγούμενος, ο γνωστός παπα-Θεόδωρος († 1964). Ο ίδιος μετέβη στη σκήτη των Καυσοκαλυβίων, το 1895, στην Καλύβη του Αγίου Ακακίου υπό τον Γέροντα Διονύσιο († 1934), όπου εκάρη το 1897. Ο μοναχός Ιερόθεος σε όλη του τη ζωή πρότυπο, παράδειγμα κι έμπνευση είχε τον ασκητικό βίο του οσίου Ακακίου. Αγάπησε ένθερμα την αρετή. Οι πατέρες ,της σκήτης από αγάπη, σεβασμό κι εκτίμηση τον φώναζαν «παπουλάκη». Η διακονία ήταν μεγάλη χαρά της ψυχής του. Ήταν και προσφοράρης της σκήτης και εκκλησιαστικός στο Κυριακό της Αγίας Τριάδος και κολλυβάς στην πανήγυρη της Λαύρας και καλός ξυλογλύπτης στην αγαπητή Καλύβη του.

Τον σκέπαζε η χάρη του Θεού πλούσια, γιατί είχε άφθονη πραότητα, ανεξικακία, καθαρότητα και ασκητικότητα. Ήταν αγαπητός σε όλους τους συνασκητές του. Καθήμενος στο ταπεινό εργαστήρι του σκάλιζε υπομονετικά, σταυρούς, κουτάλια, κτένες, χαρτοκόπτες, δεχόταν τους λίγους επισκέπτες του εκεί, τους φίλευε κάτι

και άρχιζε στην καρδιά τους να σμιλεύει λόγια Χριστού. Με τον καλοκάγαθο και γαλήνιο τρόπο του ανέπαυε ψυχές, ταλαιπωρημένες από μάταιους λογισμούς και όλοι έφευγαν αναπαυμένοι, παρηγορημένοι. Δεν δίσταζε σε όποιον του ζητούσε να διδάξει την τέχνη της ξυλογλυπτικής, που είχε μάθει από τον άριστο ξυλογλύπτη Γέροντα Αρσένιο († 1956).

Αναπαύθηκε εν Κυρίω στις 13.5.1968. Ήταν ασθενής λόγω γήρατος. Με δυσκολία πήγε στο ναό της Καλύβης τους, της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, για ν' ασπασθεί τις άγιες εικόνες και να μεταλάβει των αχράντων Μυστηρίων. Επέστρεψε στο κελλάκι του και ύπνωσε τον ύπνο του δικαίου.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Ανδρέου Αγιορείτου μοναχού, Γεροντικό του Άγιου Όρους, τ. Α', Αθήναι 1979, σσ. 170-173. Μαξίμου Καυσοκαλυβίτου ιερομ., Ασκητικές μορφές και διηγήσεις από τον Άθω, Άγιον Όρος 2001, σσ. 217-220.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνα, τόμος Β΄ 1956-1983. σελ. 803-804